

Fehér Barbara Kyoko interjú

Írta: Aqualuna (animeweb.hu)

Fehér Barbara Kyoko részben európai, részben ázsiai származású magyar lány. Régebben már ellátogatott weboldalunkra (animeweb.hu), majd véletlenül újra egymásra bukkantunk egy másik fórumon, ahol hozzá hasonló kevert származású fiatalok társaságát kereste, itt fogalmazódott meg az az ötlet, hogy készítsünk vele egy riportot. Fogadjátok szeretettel!

Először is kérlek, mondj el pár dolgot magadról, bemutatkozás-képpen.

27 éves vagyok, február 5-én töltöttem be. Magyarországon, Szombathelyen születtem, ahogyan a szüleim is már. Édesanymról úgy tudom, hogy többnyire magyar származású (ám mint tudjuk, a magyar is egy eléggé kevert nép). Anyukám édesapja ágáról van román vér is a családban, édesanyja ágáról pedig (egész pontosan az egyik dédpapám ágáról) van horvát is. Édesanyám édesanyja félig nemesi származású (ezt profi családfakutató ismerősünk is igazolta). Állítólag bizonyos törvény szerint a nemesi nevet is lehetne használni a vezetéknevemben, ami az én ese-

temben így nézne ki: Fehér-Szilassy Barbara Kyoko. (Ez lenne az „igazi” teljes nevem.) Édesapám édesanyja ágáról van bennem japán, kínai és mongol vér is. (Utóbbi kettőről keveset tudok, japánból van a legtöbb belőlem erről az oldalról, úgy tudom.) Édesapám édesapja észak-európai vonásokat viselt, szegény már nincsen az élők sorában. Az apai nagymamám

kiskorában örökre fogadta egy magyar család, és itt is nőtt fel Magyarországon. Sokan mondják, hogy a legjobban az apai nagymamám keleties vonásait örököltem. A szüleim elváltak, amikor még általános iskolás voltam. Amikor 2. éves gimnazista lettem, édesanyám másodszor is férjhez ment, egy osztrák férfihoz, akitől 17 éves koromban megszületett a féltestvérem, Lara Jessica.

Jól beszélek magyarul, japánul, angolul és németül. Van egy geográfusi diplomám, és egy rekreálós masszóri tanúsítványom, de a természetgyógyászat is nagyon érdekel. Sok minden érdekel igazából, de ami különösen vonz, az a földrajz (főleg az ásványok, kőzetek és kövületek, csillagászat), a gyakorlati filozófia, az élettudományok pl. biológia; valamint a távol-keleti kultúrák és nyelvek, és minden olyan nép kultúrája, ami közel áll a természethez. Szeretek fotózni, érdekel nagyon a stílustervezés is. Vonz a misztikum és az okkult dolgok világa is nagyon. Naponta új dolgokat tanulok, ezzel szélesítve a látókörömet.

Szívesen töltöm aktívan a napokat és szeretek egyszerűen több mindent ter-

vezni. Rendszeresen sportolok. Emellett igyekszem minél több időt a barátaimmal tölteni, illetve új embereket megismerni. Könnyedén ismerkedem új emberekkel, bármiről szívesen beszélgetek. Barátaimat mindig meghallgatom, ha segítségre van szükség, rám mindig lehet számítani.

Romantikus vagyok. Legkedvesebb szabadidős tevékenységeim a séta a természetben vagy szép régi épületeknél, masszírozás, rajzolás, versek írása, zenehallgatás, tai-chi, olvasás, állatkáimmal, barátaimmal és a családommal való időtöltés. Egyszerű dolgoknak is tudok örülni.

Tehát, ha jól értem az alapján, amit a származásodról írtál, nevedrészét vagy ázsiai származású az apai nagymamád révén, és az ő származása nagyobb részben japán, igaz?

Igen, ez így igaz. Ám egy kicsikét még bonyolultabb is, azt hiszem. Magyar és japán ismerőseim közül sokan mondták már, hogy szerintük több lehet bennem az ázsiai vérből, mint negyed. Hát, bár egész magas vagyok (177 cm), az arcvonásaim és a hajam tényleg inkább ázsiai, én is úgy látom. Arra gondoltam, hogy esetleg lehet valami édesanyám oldaláról is ázsiai vonatkozásban, hiszen már tipegő kislányokként is nagyon sötét színű, egyenes haja volt, és érdekes formájú szeme. Az is lehet szerintem, hogy régi keleties ősmagyar vonások jelentek meg nála.

Lehet-e tudni, hogy a nagymamád honnan, miért és hogyan került gyerekként Magyarországra? Mennyi idős volt akkor és ez kb. mikor történt?

Kb. öt-hat éves volt szegény mamácskám, amikor a szülei meghaltak. Azt, hogy miért, és pontosan hogyan került Magyarországra (még a szüleivel együtt), azt nem tudom, mamám nem mesélte. Nem is mertem nagyon kérdezgetni szegényt, mert amint szóba kerültek a biológiai szü-

lei, egyből hallgatag és komor lett. Meg is értem. Nem sokkal azután, hogy a szülei meghaltak, a mamám nevelőszülőkhöz került, és egy kis közeli faluba kellett költöznie. A nevelőapukája nagyon szeretete őt, talán a nevelőanyukája is, bár ő nagyon szigorú volt vele. Abból az időből már sok mindent mesélt mama. Amikor ovis voltam, még láthattam élőben a dédszüleimet, akik őt felnevelték. Sok állatuk volt, és egy nagy házuk.

Neki milyen volt ázsiaiként európaiak között felnőni? Érzett-e emiatt bármilyen diszkriminációt? Itteni nevelkedése miatt magyar-nak érzi-e magát, vagy van-e valamilyen szorosabb köteléke ázsiai mivoltával?

Hű ez egy nagyon érdekes kérdés. Bár eléggé konzervatív volt a neveltetése, sosem mondta, hogy bármilyen negatív

diszkrimináció érte volna őt. Sok magyar és kínai barátja van ma is, az ismerősei mind szeretik a kedvessége és a segítőkészsége miatt. Amikor az oroszok még itt voltak Magyarországon, közülük is sokakkal összebarkáztam. Rengeteget mesélt az orosz barátairól, hogy mi mindent kapott tőlük, milyen jó dolgokra tanították őt. Még oroszul is tanították. Édesapám kisgyerekként sokat játszott orosz gyerekekkel, az orosz tanárait rendszeresen kijávitotta, ha valami nem úgy ejtettek ki. Ma is olyan kiejtéssel beszél apa oroszul, mint egy orosz. Mama szerintem már inkább magyarnak érzi magát, de amikor rám néz, sokszor olyan, mintha gondolatban nosztalgálna valamiről.

Hogyan „jöttek össze” nagypapáddal? Édesapád örökölt-e valamilyen ázsiai vonást?

Ő nagyon romantikusan. Mama mesélte, hogy 17 évesen egy bálban. Mamácska bár csodaszép volt, nagyon félnék is, senkivel sem mert táncolni menni. Aztán egyszer csak megjelent a nagypapám, kedves mosollyal az arcán. Lassan de biztosan odasétált a mamácskához, kedvesen megszólitotta, majd elkezdtek beszélgetni. Aztán egyszer csak elkezdtek

egymással táncolni, észre sem vették már hol volt vége a beszélgetésnek, és hol kezdődött a tánc. Ezután, amikor csak lehetett, megpróbáltuk egymás közelében lenni. Később, mikor mamácskát már nem fogták olyan szigorúan, Szombathelyre költözhetett a nagypapámmal. Nem sokkal ezután összeházasodtak, és idővel megszületett a három fiuk, édesapám az elsőszülött. Az apai nagyszüleim nagyon szerették egymást, mamámnak a papám volt életében az első szerelem, és lehet, hogy sajnos az utolsó is, mert az a nagypapám már nem él. Mamácska a mai napig hű az emlékéhez...

Édesapám hasonlít szerintem a testvérei közül a lejobban a nagymamámra, a fiatalabb kori képein szerintem nagyon jól látszanak az ázsiai vonások: az egyik iskolai képén pedig egy az egyben, mintha magamat látnám fiúként. Kicsi gyerek korában nagyon világos szőke haja és kék szeme volt, majdnem iskolás koráig, aztán fokozatosan sötétedett be neki mindkettő. Nagyon sötét barnára a szeme, és majdnem koromfeketére az egyenes haja. A bőre színe nagyon világos, ahogy nekem is, bár én vashiányosnak születtem. Ezt szerintem már a nagypapától örököltük. (Érdekes, hogy attól a nagyon fehér bőrű nagypapámtól való a Fehér vezetéknévünk.)

Hogyan kaptad a nevedet? Mit jelent? Hogy szoktak szólítani általában? Melyik nevedet preferálsz, vagy ez függ-e esetleg attól, ki szólít meg?

A japán nevemet? Azt az apai nagymamámtól kaptam, és kanjival leírva azt jelenti, hogy „tisztá gyermek”. Gyerekkoromban nagyon nem szerettem, ha Barbarának szólítottak. Sőt, mint később kiderült, ez a görög eredetű név idegen, külföldi nőt jelent. Bár anyáék ezt nem tudták, édesanya egyik kedvenc énekesnőjéről, Barbra Streisandról kaptam. Most már mindegyik nevemet szeretem, mert tudom, hogy szeretettel adták nekem. Ma már mindenkinek azt mondom a bemu-

tatkozásnál, hogy lehet választani, kinek amelyik jobban tetszik, annak szólítson. Amúgy gyakran szoktak Barbinak és Kionak is becézni.

Milyen volt a neveltetésed? Különbözött-e bármiben egy átlag magyar gyerektől, az ázsiai nagymamád vagy a keleties vonásaid miatt?

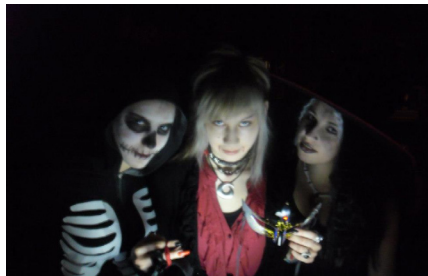
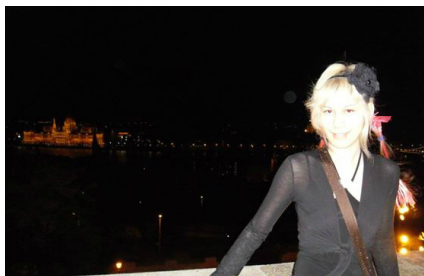
Elégé különbözött, azt hiszem. Édesapám nagyon félt, ezért szigorú. Sok mindent, amit a legtöbb ismerősömnek rég megengedtek már a szülei, sok olyat nekem csak nagykoromban. Pl. huszoneves koromig nem alhattam a kedvesemnél, és ő se nálam. Ma is a szüleimnél élek (bár elváltak, így több helyen is lakom), kimarad-

nom az éjszakába például továbbra sem szabad. Ha megyek valahova, azt be kell jelentenem édesapámnak. Édesanyám nem ilyen szigorú, de ő is nagyon félt. Mindezek ellenére tudom, hogy édesanya és édesapa nagyon szeretnek engem, és bár néha túlságosan is féltenek, sok mindent megtesznek értem, sok olyat is, ami más családban már nem szokás. Sokat szoktam segíteni nekik, de én is bátran fordulhatok hozzájuk, ha valami problémám akad. Az iskolában sajnos sokáig kiközösített voltam, és óvodában, kisiskolában még nem értettem, hogy miért nincs egy hasonló külsejű gyerek sem a csoportban / osztályban. Másként is csináltam dolgokat, pl. a kezemen is japánosan számoltam. Aki közel áll hozzám, mint egy családtag, azt becézem. (Ez Japánban is szokás, pl. felnőttek közül

is sokan szólítják apukájukat és anyukájukat apácskának és anyácskának. Nekem tetszik ez a szokás, ezért kiskoromtól fogva így csinálom.)

Mennyire lógtál ki a sorból és számítótól különlegesnek gyerekként, kamaszkorodban, illetve most?

Hát bizony, mindig kilógtam. Az összes osztályomból, és egy kicsit minden ismerősi közösségemből. Részben a származásom miatt, részben pedig a nem szokványos életfelfogásom, és érdeklődési köreim miatt. Általános suliban sajnos kiközösített voltam, különösen 5-ben. Bár igaz, hogy elsőtől harmadikig enyhén szólva nem voltak angyalok az osztály-

társaim: szemtelenkedtek a tanárokkal, lógtak óráról, osztálybulin alkoholt is ittak, stb. Én pedig, különösen hatodiktól nyolcadikig egy csendes, szerény, szófogadó kislányka voltam a suliban. Nyolcból négy évben jutalomkönyvet is kaptam a tanulmányi eredményeim miatt. A közép-sulit szó szerint végigtanultam, ott kedvesek voltak az osztálytársaim, és többsége nagyon jó tanuló is volt. Én is a legjobbak között voltam mindig, de el is várta tőlem a családom, hogy ahol csak tudom, mindig a legjobb formámat nyújtsam, és hogy jó legyen majd a felvételim egyetemre. Középsuliban már érdeklődni kezdtek

egy kicsikét az osztálytársaim a hobbjaim (könyveket is nekiálltam írni, bár nem sok időm akadt rá sajnos), a származásom és a családom iránt. Bár ezek az osztálytársaim már szerettek, megérteni ők sem tudtak, mindig csak egy különc csodabogárként lettem megtűrve... Kibontakozni úgy igazán és önbizalmat szerezni egészen egyetemista koromig nem is sikerült. Amikor bekerültem az egyetemre, a földrajz szakra, egy új csodás világ tárult fel előttem: több lett a szabadidőm, nem kellett már mindig csak tanulnom, megszűnt a nyomás, és az az erős megfelelési kényszer is, ami bennem volt, szép fokozatosan. Végre lettek barátaim, nem csak a padtársam, mint azelőtt. Kezdem felfedezni önmagam, és a bennem rejlő pluszt. Kezdem egy kis önbizalmat szerezni. Beléptem a Szombathelyi Anime Szövetségbe is, ahol nagy „pluszpontnak” és pozitívumnak számított a származásom, főleg a japán oldala. Ekkortájt kezdtem el különlegesnek érezni magamat, és végre érezni azt, hogy én is vagyok VALAKI. Valaki, akit már nem csak a tanárai, rokonai ismernek el, hanem a hozzá hasonló korúak közül is már sokan. Ekkor kezdtem érdeklődni nagyon a stílus-tervezés és a keleti zenék iránt is. (Igaz, csak passzívan, de mára egy kész kis gyűjteményt hoztam össze ázsiai zenékből, mindenféle stílusból, ami megtetszett.) Már végeztem az egyetemmel is, közben még jobban megismertem saját magamat és a természetet. A természetet szeretete, és a

természetes életmódra való törekvés már a mindennapjaim része, és most boldogabb, és kiegyensúlyozottabb vagyok, mint valaha. Néha azért egy kicsikét úgy érzem, hogy hiányzik valami: más, részben magyar, részben kelet-ázsiai fiatalok társasága, főleg személyesen (a családomon kívül).

Te magad mennyire érzed magad „különlegesnek” vagy „másnak”?

Úgy érzem, egy kicsikét mindkettő vagyok.

Különleges, mert több csodás nép vére is csörgedezik az ereimben, sok csodás kultúra örökségét hordozva magamban.

Más pedig mindazokhoz képest, akik „nem az én cipőmben járnak”. Bár boldog vagyok és hálás minden szeretetért, jóért, amit kaptam, néha hiányzik egy kedves érzés: úgy istenigazából tartozni valahová (a családomon kívül is).

Mára már van egy pár magyar és ázsiai kedves ismerősöm, barátom is, akiket nagyon szeretek és becsülök, de amikor velük vagyok, és más „nem hozzám hasonlóan keverék” társaságában, akkor gyakran úgy érzem, hogy hiányzik valami.

Hogyan is gondoltam ezt pontosan?

Elmesélek egy történetet: úgy egy éve történt, de egy nagyon tipikus eset, amivel talán jól tudnám érzékeltetni, hogy mire is gondoltam. Szombathelyen minden évben megrendezik a Japán Napot, ami egy kulturális rendezvény. Egyet kivéve mindig egyiken ott voltam, és nagyon jól éreztem magam. A programok jók, az emberek kedvesek, és mindig sokan megcsodálják az én kis „kollektióimat”, amiket mindig az adott Japán Napra tervezek. Csak ott van az a bizonyos kis kellemetlen „apróság”. Az a bizonyos tudatalatti határ, és távolságtartás, amit még itt, Japán Napokon is gyakran érzek... Idén is, amikor megszólítottam egy teljesen japán hölgyet, annyira zavarba jött, félig angolul, félig japánul kezdett el beszélni hozzám, sőt az egész beszélgetésünk során, ahol én végig japánul szoltam

hozzá, ő keverve beszélte azt az angollal, és látszott is a gesztusain, mennyire meg van illetődve, nem tudja, hogyan bánjon velem, úgy, mint egy japánal, vagy úgy, mint egy gaikokujinnal, azaz nem japán külföldivel. Ezután gondoltam, eszek valamit, erre mit láto? Egy magyar fotós hölgy rám mutogatva beszél az egyik ismerőssel, közelebb mentem, és mit hallok? A (véltően teljesen magyar) fotós hölgy azon tanakodott, hogy vajon meg merjen-e engem szólítani, mert nem tudja, hogy angolul vagy magyarul szóljon-e hozzám (mivel japánul nem tudott).

Az egész rendezvény során jöttek hozzám kedves emberek, a magyarok nem akarták szinte elhinni még azt sem, hogy Magyarországon születtem, dicsértek, aranyosak voltak, de végig éreztem a gesztusaikban, mindenükben azt a bizonyos távolságtartást, amit egy külföldivel szokás tartani... Néha olyan jó lenne úgy belépni valahová, úgy beszélni emberekkel (a családomon kívül persze), hogy nincs az a bizonyos tudatalatti határ, és távolságtartás velem szemben, és a bizonytalanság, hogy mit is kezdjenek velem, hogyan szólítsanak meg egyáltalán, stb. Csodás lenne, ha lenne legalább egy kis baráti közösség, ahol ez a határtartás nincs meg velem szemben, ahol a társaim arcában látom az én arcomat, lelkükben az enyémet.

Hogy tapasztalod, ez a bizonyos távolságtartás, a hozzád viszonyulásban való bizonytalanság fel szokott-e oldódni, ha valakivel van alkalmod többet kommunikálni, barátkozni? Különbözik-e esetleg ez a kommunikációs közegetől, tehát más-e élőben, illetve neten? Animés-mangás körökben van-e különbség, vagy mi pont ellenkező irányú megkülönböztetés miatt esünk ilyen hibába? (Arra gondolok, hogy a mi szemünkben érdekes pozitívum lehet a származásod, de épp ezért tekintünk-e úgy rád, mint mondjuk egy „műzeumi csodára...”)

Ha valakivel sokat beszélgetek személyesen, valamicskét szokott javulni ez a helyzet, de nem teljesen... Neten is előjön ez a dolog, csak kicsikét másképp: például azokon a nemzetközi weboldalakon, ahol csak Kyoko néven vagyok fent, van rólam pár fotó, és nem adok meg országot; akkor általában vagy teljesen japánok jönnek hozzám beszélgetni, vagy anime-japán rajongó más népek tagjai. Ha neten így először beszélgetek egy engem megkeresett teljesen japánal, akkor az szokott történni, hogy egy-két beszélgetés után már előjön az a bizonyos „láthatatlan fal” dolog. Amikor szóba kerül a családom, hogy hol születtem, hol élek, és én leírom ezeket,

akkor távolságtartóbbá válnak velem ezek az újdonsült japán ismerőseim. Volt sajna közülük olyan is pár, aki ez után már nem is kerestett többé. Magyarok általában úgy kezelnek neten (gyakran élőben is), mintha teljesen japán lennék, és mintha én minden tudnék Japánról. Nagyon aranyosak, de ez pedig talán „a másik vége a dolog-

nak”. Persze, imádom a japán kultúrát, és szívesen beszélgetek róla, de én se lehetek mindentudó. Ők talán Magyarországról mindent tudnak? Volt olyan is, hogy megkérdeztek, tényleg én vagyok-e a fotón, mert jól beszélek magyarul, és hátha én is valamiféle Ázsia-fan vagyok. Ilyenkor mindig nagyot nevetek.

Anime-Japán rajongók nagyon aranyosak szoktak lenni velem, igen, volt már példa arra is, amit írtál a „műzeumi csodáról”, Japán Napokon is előfordult már. Sajnos azoknak a japános rajongóknak a nagy része, aki nem ismer személyesen (ezt főleg nem magyaroknál láttam), addig szokott keresni, rám írni, amíg szóba nem kerül ez a családostól/élek kérdés... Amikor megkérdezik, hogy éltem-e már Japánban, és én pedig nemet mondom - hisz ez így igaz - elköszönnek tőlem hamar, és sokan már csak alig vagy nem is keresnek. Talán csak arra lettek volna kíváncsiak, hogy milyen érzés Japánban élni, nem tudom...

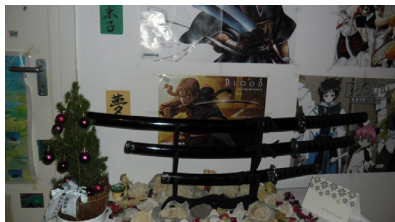
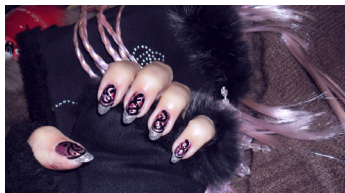

Van-e bármilyen kapcsolatot esetleges távolabbi ázsiai rokonaiddal?

Sajnos még nincsen. Ha még él közülük pár, talán majd egyszer megláthatom.

Jártál-e már Ázsiában? Tervezel-e oda eljutni, vagy ha jártál már, újra kimenni? Hova utaznál, ha bárhova megehetnéd?

Ebben az életemben még nem, de talán majd egyszer. Több szép országot, helyet is szívesen megnéznék, de főleg Japánt. Kyoto, a déli picike szigetekcskék békéje, és Hokkaido különösen vonzanak. (Utóbbiról gyakran álmodom is.) Kínából a Hainan-félszigetet nézném meg legszívesebben, amit a „kínai Hawaii”-ként is emlegetnek, mert olyan szép, és békés, de Tibet, a Himalája is csodálatos lehet. Szívesen időzgetnék a szép nyílt mongol pusztákon is keveset, és hallgatnám a szelet.

Milyen mértékben érdeklődsz az ázsiai kultúrák iránt? Mi az, ami leginkább érdekel? Hogy jelenik meg ez az érdeklődés a mindennapjaidban?

Nagyon. Igazából az egész, ahogy van, nagyon érdekel. Különösen imádom a tradicionális ázsiai zenét, ruhákat, nyelveket és ételeket. A keleti mentalitás pedig sokszor visszaköszön a viselkedésemben és a gondolkodásomban is, úgy érzem.

Ha lenne egy házam, annak csodaszép japános stílusú kertet csináltatnék, és benne rengeteg időzgetnék. A hagyományos japán házak letisztultsága, rendje és egyben természetessége is lenyűgöz. A szobácskám is telis-tele van keleti dolgokkal. Van kínai hagyományos írókészetem, szabadidőmben gyakorolok vele írni, és festeni. Vannak kínai tábla-

játékaim, amiket szívesen játszok a barátaimmal. Szeretek rajzolni és verseket írni. A rajzfiguráimba gyakran teszek mangás elemeket, és szívesen írok haikukat, japánul is. Általában ázsiai zenéket hallgatok, mindenfélét abból, régit is, modernet is. Vannak japán és kínai étkezéseink, amiket én nagyon szeretek használni. Vannak mangáim japánul is, abból a legjobb kanjikat tanulni és gyakorolni. Szívesen gyakorlom a nyelveket is, főleg ha a keleti barátaimmal beszélgetek neten.

Régen többféle japán és kínai harcművészeti ágat kipróbáltam, és gyakoroltam. Van három csodaszép japán kardom is, bordós-feketés sayában (hüvelyben). Ezeknek a régi japán hagyományoknak megfelelően nevet is adtam: Tsukiakari (Holdfény), YoruHime (Éjhercegnő), Yoru-Ryuu (Éjszarkány). (A nevek a legnagyobbtól a legkisebb felé haladva vannak, katanától a tantouig.)

Az egyik háziállatkám teknős, ami keleten szerencsét hoz. Kanamének neveztem el. Japánul a teknős kame, és ő így lett „Kaname kame”.

Igazából annyi mindent írhatnék/mondhatnék, de a bőség zavarában most ennyi fért bele a mondókámba.

Az anime és manga mennyire áll „előkelő” helyen az érdeklődési körödön belül? Ezeket belül mi a kedvenceid?

Nagyon szeretem az animéket, és a mangákat is. Van pár eredeti japán manga-antológiám is (seinen és shoujou főleg). Mangafanos magyarrá fordított mangáim is vannak, (Rurouni Kenshin, Vampire Knight, Hellsing, Chrno Crusade, Árnybíró). Animékből megvan majdnem az összes Inuyasha rész és film, nagyon szeretem. Van Appleseed, Shaman King, Devil May Cry anime DVD-m is. Magyar otaku magazinokat is nagyon szeretem, rengeteg Mondóm és egy pár AnimeStarom van. Általában netről nézek mostanában

animéket a kedvesemmel. Hogy mik a kedvenceim? Hát, nem és kor szerinti besorolás (shoujou, josei, stb.) nekem nem igazán számít, inkább csak téma szerinti műfaj beosztás (pl. fantasy). A fantasy témájú, régi korokba visszatekintő történetek a kedvenceim, csak humorral, és elgondolkodtató dolgokkal. Van pár rövidke bájos kis családi történetecske is, amiket nagyon megszerettem, például a Juice antológiában szereplő Onee-chan to isshou (Nővércskémel együtt/Nővércém és én).

Magától adódik a kérdés: fordítottal-e már animét/mangát vagy bármi mást (esetleg valamely fan-sub csoport részeként)?

Még csak pár rövidke magát fordítottam kérésre japánról-magyarra, és néha angolról-magyarra, de nincs még ebben a dologban komolyabb tapasztalatom.

Szoktál-e cosplayezni?

Hát, ha az cosplayezésnek számít, egy saját magamat mutatom meg többféle oldalról a beöltözések alkalmával. Bár az egyik beöltözésemkor - ahogy elnézem a küldött régi Japán Napos képeket - kicsit hasonlítottam Inuyashára. Varni csak egy keveskét tudok, általában inkább apróságokat szoktam, mint például táská, haj és ruhadíszeket. Néha ilyen módon átalakítok felsőket, sálakat is. Egyszer összebarkácsoltam egy jó kis kardtartót is a hátamra övekből és hasonlókból. A legtöbb öltözétem szétszedhető (ha például fázom vagy melegem van, arra is mindig felkészült vagyok, így gyakran egyszerre háromféle öltözetet is lehet látni rajtam Japán napokkor.

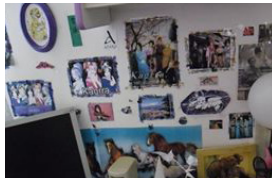
Különböen nagyon jó és kreatív dolgokat tartom azt, ha valaki szívet-lelékkel, odaadással, saját maga képes élethűen megalkotni, és eljátszani kedvenc karakterét. Mindenki, aki ilyesmivel foglalkozik, sok sikert kívánok.

Üzennél-e bármit az interjú olvasóknak?

Ha van egy különleges hobbitok - mint például az animék-mangák - de a környezetekben piszkálnak emiatt, akkor sem szabad feladni, hiszen azzal saját magatokat is feladjátok. Aki kiáll mellett, amit szeret csinálni, előbb-utóbb célt érhet szerintem.

És végül de nem utolsósorban:

Pár sor a hozzám hasonló helyzetben lévő fiatalokhoz: Sziasztok. Én egy Magyarországon élő, részben magyar, részben kelet-ázsiai származású lány vagyok. Ha ti is „az én cipőmben jártok”, és szeretnétek

egy életvidám - s egyben hozzátok hasonló - fiatallal barátkozni, írjatok bátran. (Leggyakrabban használt) E-mail-címem: hattoriyoko89@gmail.com (Új) Facebook fiókomban: 京子フェエール

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100011768198037>